

at Bestemmelsen i § 11 bliver staaende, hvorimod jeg fremdeles tror, at det er rettest at flytte den ned til den senere Paragraf, hvor der tales om, i hvilket Tilfælde Kontrakten kan hæves af Lærlingen. Det maa jeg nemlig atter bringe den ærede Ordfører i Erindring, at man kan ikke gaa ud fra den Forudsætning, at man altid har omhyggelige Børgere, omhyggelige Forældre, som veie nøje den Person's Forhold og hele tidligere Vandel, hos hvem de sætte Børnene. Jeg gjen tager, og en lang Erfaring har vist mig det, at det virkelig er fra de allerfattigste Klasser og i mange Tilfælde fra Fattigbestyrelserne, at Lærlingene udgaa, og der er ikke den Sands eller Opmærksomhed for at tage Hensyn til vedkom mende Mesters Forhold, som der naturligvis er hos meget omhyggelige og samvittighedsfulde Forældre eller Børgere. Den Betragtning maa man ikke kaste bort som noget Uigegyldigt, fra hvilken Klasse eller hvilke Personer Lærlingene udgaa; havde man lutter fortræffelige Forældre og lutter fortræffelige Fattigbestyrelser, kunde man gjerne ræsonnere paa den Maade, den høit- ærede Ordfører gjør, men det slaar sikkerlig ikke til i Praxis.

Med Hensyn til Ændringsforslaget til § 3 kan jeg ikke ret se Andet end, at dette Æn dringsforslags første Del maa staa og falde med Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovudkastet skal an gaa Kontrakter mellem myndige Personer; thi naar der staar: „Læretidens Varighed bestemmes i Kontrakten; den maa i intet Tilfælde overstige 5 Aar“, vil jo denne Bestemmelse være ganske overflødig og unødvendig, naar den kun angaar unyndige Personer, som to Aar, efter at Myndig heden er indtraadt, kunne frasige sig Kontrakten; thi det er jo kun to Aar, i hvilke disse myndige Personer kunne bindes. Naar det altsaa hedder forud, at en Person, med Hensyn til hvilken der er sluttet Lærekontrakt, kun kan være bunden ved Kontrakten indtil det 20de Aar, kan han altsaa kun 2 Aar, efterat han er bleven mindreaarig, være bunden ved Kontrakten; i det Dieblil han bliver 20 Aar, betragtes han som myndig, og saa maa han altsaa selv kunne bestemme, for hvor lang Tid han vil indgaa Kontrakt. Dersom vi altsaa gaa ud fra, at Kontrakter mel lem myndige Personer ikke høve ind under denne Lov, er denne Bestemmelse i Virkeligheden ganske overflødig, thi da er der allerede forud i Lovfor slaget givet Bestemmelser om, at den Paagjæl dende som unyndig ikke kan bindes længere end i 2 Aar udover det 18 Aar. Er det ikke klart, veed jeg ikke, hvorledes jeg skal gjøre det klart. For mig staar det aldeles klart. Denne Bestem melse er aldeles overflødig, naar vi gaa ud fra, at Lovforslaget ikke skal gjælde uden med Hensyn til unyndige Personer. — Med Hensyn til det

sidste Stykke betragter jeg disse Bestemmelser om, at en Lærling kan slippe paa den og den Maade, naar han blot giver Erstatning eller Glædesløsholdelse, som Ironi, thi jeg kan næsten sige, at i de 99 af 100 Tilfælde vil der aldrig kunne være Tale om, at Vedkommende kunne udrede nogen Erstatning. Men hvorfor skal man saa have dette nye Emne til Processer om, af hvad Værdi disse Dage ville være. Det kan gjerne være, at det i Grunden var det Allerhelbigste, om hele denne Bestemmelse om Erstatning faldt bort. Jeg vil i hvert Fald stemme for Ændringsforslaget under Nr. 5, thi 2det Stykke af Lovfor slagets § 4 er en Bestemmelse, som ofte kan være i høi Grad ubillig, og som der ikke ligger megen praktisk Vægt paa, om man indfører eller ikke. Hvis den skal indføres, maa der vistnok ialtfald gives den Tilspøning, som er foreslaaet af et æret Medlem af Udvalget; men jeg tror, man gjorde allerrettest i at stemme imod hele det sidste Stykke om Erstatning for de 30 Arbejdsdage. Det tror jeg virkelig, man godt kan gjøre, uden at det vil have praktiske Følger. Grunden til, at denne Bestemmelse blev sat ind i Arbejder kommissionens Forslag, var den, at Arbejder kommissionens Udkast væsentlig var bygget paa den franske Lov af 4de Marts 1851, og derved kom man ind paa hele det Spørgsmaal. Det fandtes vel, det kunde være berettiget, at der blev givet Erstatning, naar Drengen længe havde været syg, men jeg tror virkelig ikke, det har nogen stor praktisk Betydning, og dersom det skulde være et Emne til nye Tvistigheder og Processer, vil jeg tro, at begge Parter ville være allerbedst tjente med, at den hele Bestemmelse faldt bort. Sub sidiært skal jeg naturligvis stemme for det Æn dringsforslag, som er fallet af to ærede Med lemmer til § 3, idet det jo er en Selsølgje, at denne Ændring maa vedtages, dersom Lovforslaget ikke kommer til at angaa myndige Personer. Jeg tror imidlertid, som sagt, at man meget godt kan undgaa denne hele nye Paragraf og slutte sig til Regeringsforslaget, naar man bliver enig om ikke at lade Udkastet gjælde for Kontrakter imellem myndige Personer. — Med Hensyn til Ændrings forslaget til § 5, er der et Punkt, som den ærede Ordfører glemte, og som jeg strax skal gjøre op mærksom paa, nemlig dette, at Bestemmelserne i Loven af 23de Mai 1873 jo kun angaa Fabriker eller fabrikmæssig bievne Haandværk, hvorimod denne Lov gjælder Alle, baade Haandværkere og Handlende, kort sagt alle saadanne Lærlingeforhold, som ikke falde ind under Loven af 1873. Nu forekommer det mig at være i høi Grad tvivlsomt, om det ikke vilde være en væsentlig Hindring for at faae Lærlingekontrakter indgaaede, navnlig før end Lærlingens 14de Aar, dersom man vilde holde sig til den Bestemmelse i Loven af 1873, som